

Sygn. akt I C 176/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2023 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Janusz Supiński

Protokolant: Irina Nizińska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 20.06.2023 r.

sprawy z powództwa M. M. (1)

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda M. M. (1) kwotę 14.000,00 (czternaście tysięcy) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 13.11.2019r. do dnia zapłaty.

II. Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.566,59 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty.

IV. Nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego w Giżycku):

a) od powoda M. M. (1) kwotę 85,26 zł

b) od pozwanego (...) SA w W. kwotę 1.193,03 zł

tytułem zwrotu wydatków, poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych.

Sygn. akt. I C 176/21

UZASADNIENIE

Powód **M. M. (1)** wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) SA w W. kwoty 15.000 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13.11.2019r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia za cierpienia fizyczne i psychiczne spowodowane wypadkiem komunikacyjnym, jak miał miejsce w dniu 16.03.2019r. W uzasadnieniu powód podniósł, że w wyniku zdarzenia drogowego z udziałem pojazdu powoda, samochód ten przewrócił się, a sam powód został zakleszczony we wnętrzu, co spowodowało atak paniki. Po wydobyciu powoda z auta okazało się, że doznał on również obrażeń fizycznych. Przebieg zdarzenia i doznane urazy skutkowały bólem, cierpieniem i doznąą krzywdą.

Pozwany – **(...) SA w W.** - nie uznał powództwa i wniósł o jego oddalenie. W uzasadnieniu pozwany wskazał, iż jakkolwiek nie kwestionuje swojej odpowiedzialności za skutki wypadku drogowego, w którym ucierpiał powód, to jednak brak jest podstaw do uwzględnienia roszczenia z pozwu. Pozwany bowiem przyznał już powodowi i wypłacił zadośćuczynienie w kwocie 500 złotych, która to kwota – zdaniem pozwanego – obejmuje wszystkie cierpienia zarówno fizyczne jak i psychiczne powoda i to zarówno już doznane, jak i mogące ewentualnie wystąpić w przyszłości.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16.03.2019r. powód M. M. (1) kierował samochodem D. (...) nr rej. (...). Na skrzyżowaniu ul. (...) w G. doszło do kolizji z pojazdem m-ki M. (...), którego kierowca nie ustąpił powodowi pierwszeństwa przejazdu.

Bezpośrednio po zdarzeniu powód został przewieziony karetką pogotowia ratunkowego do Szpitalnego Oddziału Ratunkowego w G., gdzie został przebadany, wykonano TK głowy i konsultację neurologiczną, stwierdzając brak zmian urazowych struktur kostnych mózgowia oraz kręgosłupa szyjnego ani cech krwawienia śród- / przymózgowego. Założono kołnierz S. oraz zdiagnozowano uraz głowy i szyi oraz stłuczenie łokcia lewego. W dniu 17.03.2019r. powód został wypisany z (...).

W dniu 09.04.2019r. powód ponownie trafił do (...) w G. z powodu pierwszorazowych drgawek ciała o typie padaczki z prawdopodobną utratą przytomności. Został zdiagnozowany i poddany obserwacji w warunkach (...). W dniu 15.05. (...) powód został przyjęty do Oddziału Neurologicznego Szpitala w G. z powodu wystąpienia w dniu 09.04.2019r. incydentu utraty przytomności z towarzyszącymi drgawkami i mimowolnym oddaniem moczu. W dniu 20.05.2019r. został wypisany z rozpoznaniem – stan po napadzie drgawkowym z utratą przytomności, incydent pierwszorazowy, stan po przebyciu w marcu 2019r. urazie głowy i kręgosłupa szyjnego. Od maja 2019r. powód leczy się w (...) w W. z powodu zaburzeń adaptacyjnych. W wyniku zdarzenia z marca 2019r. powód doznał 5 %-ego uszczerbku na zdrowiu z uwagi na urazowe zespoły korzonkowe bólowe szyjne.

W związku z wypadkiem z marca 2019r. doszło u powoda do zaburzeń lękowo-depresyjnych. Wystąpienie po dwóch miesiącach od zdarzenia napadu padaczkowego spotęgowało występowania lęku, m.in. przed prowadzeniem samochodów, co mogło wykluczyć go z pracy w zawodzie kierowcy. Po zdarzeniu powód stał się osobą apatyczną, lękliwą, unikającą towarzystwa. Bóle głowy i kręgosłupa powodowały bezsenność. P. poddał się psychoterapii, która przyczyniła się do stopniowej poprawy stanu emocjonalnego i psychicznego powoda. Nasilone trudności w funkcjonowaniu psychicznym powoda utrzymywały się przez okres pierwszych 2-3 miesięcy od zdarzenia, a w późniejszym okresie następowała stopniowa poprawa ogólnego funkcjonowania i powrót do wcześniejszych form aktywności. Przed zdarzeniem powód był osobą bardzo aktywną, towarzyską, wesołą, uprawiającą sporty i pracującą nie tylko na etacie, ale również dorabiającą.

dowód: zeznania powoda k 111

zeznania świadka M. M. k 110

zeznania świadka W. Z. k 110v

zeznania świadka A. Z. k 110v-111

odpis k 11-19, 23-41,

akta szkody k 52

opinia biegłego k 72-75, 99-101, 130-139, 156-157

postanowienie k 62 akt 1Ds-762.2019 Prok. Rej. w G.

Przed wypadkiem powód pracował w Jednostce Wojskowej w W.. Nadto pracował jako ratownik w pogotowiu ratunkowym oraz prywatnej firmie z zabezpieczeniem medycznym oraz na zlecenie w hotelu (...). B. w G.. Wypadek spowodował definitywne zaprzestanie pracy w hotelu (...). B. i pogotowiu ratunkowym oraz długotrwałą przerwę w wykonywaniu zajęć ratownika w prywatnej firmie. W trakcie leczenia powód przyjmował środki przeciwbólowe oraz na poprawę nastroju.

dowód: zeznania powoda k 111

zeznania świadka M. M. k 110

zeznania świadka W. Z. k 110v

zeznania świadka A. Z. k 110v-111

Powód otrzymał od pozwanego z tytułu zadośćuczynienia za ból, cierpienia i krzywdy kwotę 500 złotych

dowód: bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w szczególności z akt postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuratora Rejonowego w Giżycku w związku z zaistniałym wypadkiem drogowym w dniu 16.03.2019r., dokumentacji medycznej związanej z leczeniem powoda, opinii biegłych z zakresu chirurgii – ortopedii, neurologii, psychiatrii i psychologii, akt szkodowych pozwanego jak i wreszcie zeznań świadków M. P., W. Z., A.Z. oraz zeznań powoda doprowadziło do ustalenia stanu faktycznego zarówno co do samego wypadku, jak i powypadkowego leczenia powoda. Sąd, uwzględniając przy tym współbrzmienie zeznań świadków M. P., W. Z., A.Z. i samego powoda, korelację tych zeznań z bezosobowym materiałem dowodowym sprawy, wreszcie ich spójność i zgodność z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, przyznał przymiot wiarygodności owym zeznaniom. Nadto Sąd, dostrzegając faktu braku jakichkolwiek zastrzeżeń stron do opinii biegłych, a także głębię warstwy merytorycznej owych opinii, uznał, iż mogą one stanowić solidną podstawę orzeczenia w niniejszej sprawie jako opracowania rzetelne, fachowe i bezstronne. Biorąc zatem pod uwagę, iż wspomnianych wyżej ustaleń faktycznych w toku postępowania nie kwestionowała żadna ze stron należy uznać ów stan faktyczny za bezsporny. Poza sporem stron leży także kwestia cywilnoprawnej odpowiedzialności pozwanego za skutki przedmiotowego zdarzenia odnośnie osoby powoda, co zresztą pozwany przyznał już w odpowiedzi na pozew.

Kwestią sporną pozostawała zatem wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia. W tym kontekście Sąd dostrzegł przede wszystkim treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15.07.1977r. w sprawie IV CR 266/77 (niepubl.): „Zadośćuczynienie z art. 445 § 1 kc ma charakter kompensacyjny i w związku z tym powinno być stosowne do doznanej krzywdy, w szczególności winny być wzięte pod uwagę takie okoliczności jak nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałe następstwa zdarzenia. Zadośćuczynienie nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz również niewspółmiernej” oraz wyroku z dnia 10.06.1999 r. sygn. II UKN 681/98 (publ. OSNP 2000/16/626), gdzie Sąd Najwyższy wywiódł, iż „Przy ocenie wysokości zadośćuczynienia za krzywdę (art. 445 § 1 KC) należy uwzględnić przede wszystkim nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w życiu osobistym i społecznym”.

W realiach niniejszej sprawy bezspornym pozostaje fakt, iż wskutek wypadku powód doznał niegroźnych i nie skutkujących żadnym trwałym uszczerbkiem na zdrowiu obrażeń fizycznych (ortopedyczno-chirurgicznych), co zresztą wprost wynika z opinii biegłego A. M.. Jednocześnie jednak nie ulega wątpliwości, a to w świetle opinii biegłych z zakresu neurologii, psychiatrii i psychologii, że następstwa zdarzenia z marca 2019r. dla zdrowia psychicznego powoda są doniosłe i znaczące. To przecież wskutek zdarzenia z marca 2019r. doszło u powoda do pierwszorazowego napadu padaczkowego i to przecież wskutek tego samego zdarzenia z marca 2019r. zaobserwowano u powoda pojawienie się zaburzeń emocjonalno-depresyjnych czy też szerszej psychicznych. I chociaż biegli z zakresu psychiatrii i psychologii zgodnie wskazali, iż wskutek podjętej przez powoda terapii oraz farmakologii sytuacja w zakresie zdrowia psychicznego powoda uległa poprawie na tyle, iż można mówić o powrocie do stanu przed wypadkiem, to nie może ująć z pola widzenia, że kosztowało to powoda mnóstwo nerwów, cierpień psychicznych i poczucia krzywdy. Wszak wiązało się to nie tylko z całkowitą (choć przejściową) zmianą sposobu funkcjonowania w rodzinie i otoczeniu, znaczną zmianą stylu funkcjonowania zawodowego (a zatem i finansowego), koniecznością podjęcia leczenia w (...). Podkreślenia wymaga też fakt, że wskutek zdarzenia powód, będący wszak kierowcą zawodowym, musiał przejść stosowną terapię psychologiczną, aby móc ponownie usiąść za kierownicą. Ten przykład najlepiej świadczy o skali zjawisk psychicznych, których doznał powód wskutek niegroźnego, jak by się zdawało, zdarzenia drogowego. W takiej sytuacji, w ocenie Sądu, kwota 500 zł, przyznanego przez pozwanego w trakcie postępowania likwidacji szkody zadośćuczynienia nie

mogła zostać uznana za adekwatną do rozmiaru cierpień i krzywd, ani tym bardziej odpowiednią w świetle wskazanych wyżej orzeczeń Sądu Najwyższego.

W takiej sytuacji Sąd uznał, że kwotą zadośćuczynienia, jaką winien uzyskać powód pozostaje suma 14.500 zł. Z jednej strony odzwierciedla ona rozmiar bezpośrednich następstw wypadku, obejmujących i ograniczenia ruchowe powoda, i skutki w sferze psychicznej, i konieczność poddania się terapii, i zmiany stylu funkcjonowania społecznego powoda, i eliminacja z życia powoda możliwości dodatkowego zarobkowania itp. elementy. Z drugiej zaś strony Sąd uwzględnił fakt, że zastosowana terapia, wsparcie rodziny i przyjaciół, podjęte działania osobiste przez powoda przyczyniły się do ograniczenia czasowego skutków psychologicznych przedmiotowego zdarzenia z marca 2019r. do okresu około pół rocznego. Co więcej – należało uwzględnić rokowania, jakie wskazali biegli opiniujący w niniejszej sprawie, a te zdają się być dobre. W efekcie, biorąc pod uwagę te wszystkie czynniki Sąd uznał, że kwota 14.500 zł będzie ową adekwatną do rozmiaru krzywdy i cierpień powoda, a uwzględniając wypłaconą już powodowi sumę 500 zł, orzekł jak w pkt I wyroku. O odsetkach Sąd orzekł po myśli art. 817 § 1 kc i art. 481 § 1 i 2 kc, mając na uwadze termin zgłoszenia szkody i przede wszystkim treść żądania zawartego w pozwie. Nadto, mając na uwadze treść roszczenia pozwu oraz pkt I wyroku, koniecznym stało się orzeczenie jak w pkt II.

O kosztach Sąd orzekł w pkt III i IV wyroku, a to po myśli art. 100 kpc, przyjmując do rozliczeń, iż powód wygrał proces w 93,33 %, a koszty procesu po stronie powodowej objęły opłatę od pozwu 750 zł, wynagrodzenia pełnomocnika powoda w kwocie 3.600 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa 17 zł i uiszczoną zaliczkę w wysokości 4.000 zł. Z kolei koszty procesu pozwanego uwzględniały kwoty 3.600 zł wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego i 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa udzielonego przez stronę pozwaną. W wyniku przeliczeń matematycznych ukształtowała się treść pkt III. Nadto – w pkt IV zostały rozliczone sumy wydatkowane w toku procesu tymczasowo ze środków budżetowych. Koszty bowiem sporządzenia opinii biegłych przekroczyły wysokość uiszczonych zaliczek. Zgodnie z dyspozycją art. 113 ust. 1 Ustawy z dnia 28.07. 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. Skoro zatem Skarb Państwa wydatkował tymczasowo kwotę 1.278,29 zł, to przy zastosowaniu wskazanych powyżej zasad w zakresie stosunkowego wskaźnika stopnia wygrania i przegrania procesu przez poszczególne strony dokonano obliczeń stricte rachunkowych, uzyskując rezultat odzwierciedlony w pkt IV wyroku.